

при Дечански. Пасажътъ Стефанъ Урвшь кра̃ ··· въ х̃ѡ б̃а
в'крнѣ и самодр'жавни. кра̃ всенъ Гр'пъскон земли и Помо-
ръскон ··· и Швеч'п'лскон и Кел'ъвоуѣж'ъскон ··· е цѣненъ
за историческата етнография. Овчеполско (Щипско) и Вел-
буждско (Кюстендилско) право сж поставени тамъ като не-
сръбски земи.

LXXIV

Български лѣтописни бележки въ българския преводъ на Манасиевата хроника

(Хилендарски преписъ)

Византийската стихотворна хроника на Константина Мана-
насия (XII в.), която обхваща събитията отъ създаване на
свѣта до смъртъта на императоръ Никифора Вотаниата
(1081 г.), била преведена на старобългарски. Последниятъ
изследвачъ на тоя преводъ, проф. Милошъ Ваингартъ (*By-
zantské kroniky v literatuře církevněslovanské. Bratislava 1922,*
часть I, 216) приема, че преводътъ се появилъ въ Търново
презъ първитѣ години на Иванъ Александровото царуване,
именно къмъ 1331—1340 г. Възможно е обаче преводътъ
да е по-старъ, както за това ни насочватъ архаизмитѣ въ
текста; по време на Иванъ Александра преводътъ е билъ
отново преписванъ, и то на два пѣти, заедно съ други статии,
нѣкои отъ които сжщо така били преведени по-рано. Най-
старъ отъ преписитѣ на превода се намира въ Москва; вто-
риятъ (илюстрованъ), сжщо отъ времето на Ив. Александра, е
въ Ватикана; третиятъ, отъ XVI в., е въ Хилендаръ, и четвър-
тиятъ, отъ XVI—XVII в., билъ въ Тулчанското българско
читалище, а сега, следъ вземането му за използване отъ
влашкия проф. Богданъ, неизвестно где.¹⁾ Съ изключение
на Хилендарския преписъ, който е съ неиздържанъ ресавски
изводъ (има и нѣколко русизми), другитѣ сж съ сръдно-
български, търновски изводъ. Сега сж известии и два
по-нови руски преписа. Срв. В. С. Иконниковъ, *Опытъ рус-
ской исторіографіи*, II, 1, 94; *Archiv f. sl. Phil.* II, 13.

Преводътъ на Манасиевата хроника е интересенъ между
друго и поради особенитѣ бележки, които се отнасятъ до

¹⁾ За съдържанието на сборника срв. у Яцимирскій, *Славянскія и русскія рукописи румынскихъ библиотекъ*. Спб. 1905, стр. 839 сл.